

LISA KLEYPAS

MÍSTO
NA
SLUNCI

LISA KLEYPAS

MÍSTO
NA
SLUNCI

2012

Copyright © 2007 by Lisa Kleypas
Translation © 2011 by Jana Vlčková
Cover design © 2011 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SUGAR DADDY,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press, New York 2007,
přeložila Jana Vlčková

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová

Korektura: Lea Petrovská

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: ≡ Dušan Žárský

Obálka: Zdenka Gelnarová

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v lednu 2012

ISBN 978-80-7303-721-5

*Věnováno mému manželů Gregovi,
který je mou opravdovou láskou, nejlepším přítelem,
dobrodružným zážitkem, útěchou
a kompasem na mapě mého srdce.
Nikdo mě neobejme vroucněji než on.
V jeho blízkosti se cítím krásná.
Je vtipný a chytrý společník, vybírá skvělé víno,
stará se o rodinu a vždycky je tím nejzajímavějším
člověkem v místnosti.*

PODĚKOVÁNÍ

Při psaní této knihy mi pomáhalo a radilo mnoho lidí. Kdybych měla poreferovat o všem, co pro mě udělali, vydalo by to na další román. Doufám, že vědí, jak moc jsem jim vděčná.

Mel Berger je literární agent mimořádných kvalit a provází mě po celou dobu mé kariéry. Spoléhám na jeho moudrost, trpělivost a humor, a oceňuji, že ve mě nikdy nepřestal věřit.

Jennifer Enderlinová prohlásila, že by si přála, aby mi narostla křídla. Pomáhala mi je najít. Není jenom brilantní redaktorka, ale zároveň nádherný člověk, zvenčí i zevnitř.

Sally Richardsonová, Matthew Shear, George Witte, Matt Baldacci, John Murphy, Dori Weintraubová, Kim Cardascia a zbytek týmu ze St. Martin Press přispěli svým talentem a pracovitostí.

Linda Kleypasová, Lloyd Kleypas a Ki Kleypasová mi poskytovali emocionální podporu a dělili se se mnou o svoje postřehy. Pomáhali mi pochopit lidi, ze kterých jsme vzešli, a porozumět jim. Odpověděli mi na milion otázek. Jsou to moji báječní spojenci a milující rodina. Stali se pro mě pomyslnou Polárkou, která mě vždycky přivede domů bez ohledu na to, jak daleko se toulám.

Zvláštní dík patří mé bystré a energické matce, která je, jak by řekla Marie Brennerová, velká dáma.

Ireta a Harrell Ellisovi mi poskytli správnou radu ve správný čas, posílili moji víru v sebe samu a ukázali mi, že síla vůle a neochvějná láska násobí pocit bezpečí. Strávili jsme spolu úžasný večer, kdy jsme vzpomínali na Mace Palmera. Cristi a James Swayzeovi nikdy nešetřili láskou a povzbuzováním. Před lety mi zásadně změnili život tím, že mi domluvili velmi vydařené rande naslepo.

Christina Doddová, moje nejdražší kamarádka na světě, prohlásila, že jsem schopna napsat příběh ze současnosti, a ukázalo se, že má pravdu. A Liz Bevarlyová, Connie Brockwayová, Eloisa Jamesová a Teresa Medeirosová mě vždycky zvednou, když upadnu,

a brání mě, ať už mám pravdu nebo ne. Tyhle dámy kolem mě vytvářejí láskyplný ochranný kruh. Co já bych si bez vás počala!

Geralyn Dawsonová, Susan Sizemoreová a Susan Kay Lawová mi trpělivě naslouchaly, nabízely cenné podněty a ukázaly, jak se dělají karamelové tyčinky s kešu ořechy. Vymýšlejí upírské historky a předvedly mi, že cereálie se dají pojídat i z čajových šálků. Staly se mými přítelkyněmi, jež si hodlám navěky ponechat.

Stephanie Basconová a Melissa Rowcliffeová, dvě dynamické a půvabné ženy, se se mnou podělily o své právní znalosti, a co je nejdůležitější, věnovaly mi svou přízeň.

Billie Jonesová, nejvelkorysejší dáma, kterou znám, a její manžel James Walton Jones nešetří láskou, prozíravostí ani vtipem. Jednoho letního večera uspořádali party na moji počest, vyprávěli mi svoje vzpomínky a pomohli mi pochopit skutečnou podstatu příběhu, na němž jsem pracovala. Díky si zaslouží i tito přátelé, kteří mi byli inspirací v mnoha směrech. Jsou to: manželé Erskineovi, Mena Nicholsová, Betsy Allenová, J. C. Chatmas, Weezie Burton, Charlsie Brown, Neco Matelski, Nancy Erwinová, Gene Erwin, Sara Nortonová, Hammond Norton, Lois Cooper, Bill Reynolds a Mary Abbot Hessová.

Patsy a Wilson Kluckovi mě obohatili o neocenitelné poznatky. Vděčná jsem zejména Patsy, jež mi předvedla, co je nejlepší na texaských ženách.

Díky Virginii Lakeové jsem napsala příběh ženy, která překoná nepřízeň osudu s grácií, odhodláním a vtipem. Všechno jsou to kvality, kterých má Virginia na rozdávání.

Sandy Colemanové vděčím za přátelství, podporu a lásku k romancím.

Michelle Buonfigliová je nesmírně charismatická žena pronikavé inteligence. Právě ona mě naučila být hrdá na svoje povolání.

Amanda Santanová a Cindy Torresová mi nejenom zodpověděly technické dotazy, týkající se kadeřnické profese, ale přidaly i několik postřehů a zážitků.

Ovšem nejvíc jsem vděčná za své děti, moje dva zázraky, jež naplňují mé srdce a každý koutek duše radostí.

Kapitola 1

Když mi byly čtyři, otec zemřel při nehodě na vrtné plošině. Kdepak, netěžil ropu z vrtu. Do práce chodil v obleku a na té plošině byl na inspekci. Bohužel zakopl a propadl nezabezpečeným otvorem v podlaze. Zřítíl se z výšky šesti metrů a byl na místě mrtvý. Zlomil si vaz.

Trvalo dlouho, než jsem pochopila, že se už nikdy nevrátí. Čekala jsem na něho celé měsíce. Sedávala jsem u okna do ulice a vyhlížela ho. Tehdy jsme bydleli v Katy, západně od Houstonu. Někdy jsem postávala venku a sledovala každé auto, které projíždělo kolem. Máma mi marně opakovala, že je to zbytečné. Nedokázala jsem s tím přestat. Zřejmě jsem se domnívala, že ho silou vůle přivedu zpátky.

Na tátu mi zůstala jen hrstka vzpomínek. Jsou to takové momentky. Třeba jak mě jednou dvakrát nesl na ramenou. Vzpomínám si na jeho širokou hrud, pocit závratné výšky, mírné pohupování a tlak jeho silných prstů, jimiž mě držel za kotníky. A já nořila ruce do jeho hustých černých vlasů, pečlivě sestříhaných nakrátko. Skoro slyším jeho hlas, jak mi zpívá *Arriba del Cielo*, mexickou ukolébavku, po ní že se mi vždycky sladce spalo.

Na prádelníku stojí jeho zarámovaná fotografie. Jediná, kterou mám. Táta na ní má na sobě košili, která se nosí do obleku, džínsy s nažehlenými puky a kožený opasek z ražené kůže s velikou stříbrnou sponou zdobenou tyrkysy. Maličko se usmívá koutkem úst a na hladké snědé tváři se objevuje dólíček. Podle všeho byl velmi bystrý, romanticky založený, pracovitý a neskonale ctižádostivý. Věřím, že kdyby nezemřel tak mladý, něco by v životě dokázal. Moc toho o něm nevím, ale nepochybně mě miloval. Útržky mých vzpomínek jsou prodchnuty láskou.

Máma nikdy nenašla muže, který by tátu nahradil. Anebo lépe řečeno – ve snaze ho nahradit poznala spoustu mužů. Ale žádný z nich se dlouho nezdržel. Máma byla krásná žena, i když nešťastná, a upoutat mužskou pozornost jí nikdy nečinilo problém. Ovšem udržet si ji, to byla jiná. V době, kdy mi bylo třináct, vystřídala tolik známostí, že jsem si je všechny ani nepamatovala. Celkem se mi ulevilo, když se rozhodla, že se s jedním pánem usadí.

Dohodli se, že se společně odstěhují do města jménem Welcome, jež leží na východě Texasu. Onen pán nedaleko odtamtud vyrůstal. A jak se později ukázalo, právě ve Welcome jsem o všechno přišla a zároveň hodně získala. Ve Welcome všechno začalo. Z tohoto hnízda jsem se dostala na místa, o kterých jsem se nikdy neodvažovala ani snít.

Skončili jsme v kempu pro obytné přívěsy. Hned první den jsem se vydala na průzkum a kráčela slepou ulicí, již lemovaly obytné přívěsy jako klávesy piana. Takovými prašnými cestami byl kemp protkaný, jen zleva jej obíhala nově vybudovaná silnice. Každý přívěs parkoval na betonovém plácku a byl obehnan hliníkovým nebo dřevěným mřížovím. U několika přívěsů bylo cosi jako dvorek. Tu a tam živořil keř myrty s uschlými světle hnědými květy a kůrou rozpukanou žárem.

Pozdně odpolední slunce bylo kulaté a bílé jako papírový talíř, který někdo přilepil na oblohu. Zdálo se, že vedro přichází rovným dílem seshora i zezdola, jako by v neviditelných vlnách stoupalo z rozpukané půdy. Čas se ve Welcome líně vlekl a tamější lidé zastávali názor, že všechno, co je zapotřebí udělat ve spěchu, nestojí za námahu. Psi a kočky většinu dne prospali v horkém stínu. Zvedli se jenom proto, aby lapli pár kapek teplé vody unikající z nedotaženého kohoutku. Dokonce i mouchy byly pomalé.

V kapse mých džínových šortek praskala obálka se šekem. Máma mi přikázala, abych ji odnesla vedoucímu ranče *Lupina*, který se jmenoval Louis Sadlek. Bydlel v domě z červených cihel, který stál poblíž kempu.

Vlekla jsem nohy po rozlámaném asfaltu a měla pocit, že se mi v botách vaří. Zahlédla jsem několik chlapců a dívku v pubertálním věku, zabraných do hovoru. Na dívce mě upoutaly dlouhé blond vlasy svázané do ohonu a hustá ofina bohatě zpevněná lakem na vlasy.

Miniaturní šortky a mrňavý horní díl purpurových bikin odhalovaly nádherně opálené tělo, což vysvětlovalo zájem zmíněných mladíků.

První z kluků měl na sobě krátké kalhoty a tílko, zatímco druhý, černovlasý, se spokojil s obnošenými wranglerkami a zablácenými kovbojskými botami. Váhu přenášel na jednu nohu, palec zahákl do kapsy džínsů a volnou rukou při řeči živě gestikuloval. Byl štíhlý a kostnatý, měl ostře řezaný profil. Jeho energické chování působilo v líné atmosféře horkého letního dne až pobuřujícím dojmem.

Ačkoliv obyvatelé Texasu jsou bez ohledu na věk velmi společenšší a neváhají neznámého člověka oslovit, bylo mi jasné, že tihle tři si mě ani nevšimnou. Což mi vyhovovalo.

Nenápadně jsem přešla na opačnou stranu ulice a vzápětí se lekla. Zaskočil mě nenadálý hluk a pohyb. Kvapně jsem ucouvla, neboť jsem se ocitla tváří v tvář dvěma pitbulům. Štěkali, vrčeli, cenili zažloutlé zuby. Nikdy jsem se psů nebála, ale tihle dva se očividně vypravili ven zabíjet.

Podlehla jsem pudu sebezáchovy a otočila se, abych utekla. Hladké podrážky mých starých tenisek se na štěrku smekly a já upadla na dlaně a kolena. Vykřikla jsem a v panice si zakryla hlavu rukama. Očekávala jsem, že se psi na mě každou chvíli vrhnou a rozsápnou mě na kusy. Avšak ozvy zběsile bušícího srdce přehlušil rozhněvaný hlas a místo ostrých tesáků se mě chopily silné ruce.

Vyjekla jsem, když mě otočily, a já pohlédla do tváře tmavovlasého kluka. Krátce si mě prohlédl, obrátil se a znovu seřval provinilé pitbuly. Psi se poslušně stáhli o několik metrů a zlověstné štěkání se proměnilo v nevrlé vrčení.

„Táhněte, potvory!“ obořil se na ně chlapec. „Pohněte svejma zablešenejma zadkama a mazejte domů! Neděste tu lidi, vy hajz...“ Kvapně se opanoval a věnoval mi rychlý pohled.

Pitbulové ztichli. Změna jejich nálady byla překvapivá. Provini-le se šklebili a z tlam jim visely růžové jazyky.

Můj zachránce na ně nevraživě civěl. Oslovil kluka v tílku. „Pete, odveď ty čokly zpátky ke slečně Marvě.“

„Však oni treťí sami,“ bránil se Pete, jemuž se zjevně nechtělo opustit společnost blondýnky.

„Odveď je,“ zazněla nesmlouvavá odpověď, „a vyříd' Marvě, ať nenechává otevřenou branku.“

Zatímco se ti dva dohadovali, sklopila jsem zrak ke kolenům. Byla špinavá od prachu a odřeninami prosakovala krev. Moje ponížení bylo dokonáno v okamžiku, kdy jsem se probrala z šoku a rozbrečela se. Čím víc jsem se bránila úporným vzlykům, tím byly horší. Zpod umělohmotných obrouček mých brýlí se řinuly slzy jako hrachy.

„Prokristapána,“ zamumlal kluk v tílku. Ztěžka si povzdechl, přistoupil k hafanům a popadl je za obojky. „Jdeme, neřádi.“ Poslušně vedle něho klusali jako vzorní psi na cvičáku.

Tmavovlasý chlapec se ke mně znovu otočil a hlas mu znězněl. „Ale no tak... Nic se ti nestalo. Nemusíš plakat, zlato.“ Ze zadní kapsy kalhot vytáhl červený kapesník a oťel mi obličej. Obratně mi osušil oči a pak mi poručil, abych se vysmrkala. Přitiskl mi kapesník pevně k nosu a já ucítila pronikavý závan mužského potu. Tehdy muži všeho věku nosili v zadní kapse kalhot červený kapesník. Používali jej jako sítko, filtr na kávu, masku proti prachu a dokonce i jako provizorní dětskou plenu.

„Před psy, jako jsou tihle, nikdy neutíkej.“ Zastrčil kapesník do džínsů. „Bez ohledu na to, jak moc jsi vyděšená. Dívej se stranou a pomalu odejdi. Skutečně pomalu. A hlasitě křič: ‚Nesmíš!‘ Musejí poznat, že to myslíš vážně.“

Popotáhla jsem a přikývla. Zírala jsem do jeho zastíněné tváře. Široká ústa se usmívala, až se mi žaludek stáhl rozčilením.

Ryze mužský půvab mu unikl o několik milimetrů. Z obličejě čišela přílišná smělost a hrbolek u kořene nosu prozrazoval, že byl kdysi zlomený. Avšak nedostatky vynahrazoval podmanivý úsměv a ty nejmodřejší oči na světě, jež v opálené tváři přímo zářily. Tmavě hnědé vlasy se leskly jako srst norka.

„Těchhle psů se bát nemusíš,“ domlouval mi. „Sice pouští hrůzu, ale pokud já vím, nikdy nikoho nepokousali. Na, chyt' mě za ruku.“

Postavil mě na nohy. Kolena mě páčila jako čert, ale já si toho nevšímala. Nejvíc jsem vnímala urputné bušení srdce. Chlapec pevně svíral moje prsty ve svých, jeho kůže hřála.

„Kde bydlíš?“ zeptal se mě. „Přistěhovala ses do toho nového přívěsu na obchvatu?“

„Hm.“ Setřela jsem si slzy z brady.

„Hardy,“ zacvrlikala sladce světlovláška, „už je v pořádku. Co kdybys mě doprovodil? Mám doma v pokoji něco, co ti chci ukázat.“

Hardy. Tak se jmenuje. Dál stál otočený čelem ke mně, jen hlavu sklonil k zemi, takže dívka nemohla spatřit kyselý úsměv, jenž mu zkrivil koutky úst. Zdálo se, že ví zcela přesně, co mu chce předvést.

„Nemůžu,“ prohlásil vesele. „Musím se postarat o tuhle maličkou.“

Mluvil o mně jako o batoleti, což mě znechutilo. Vzápětí se ale dostavil vítězoslavný pocit. Vždyť mi dal přednost před blondýnou! Navzdory tomu jsem nechápala, proč nevyužil příležitosti.

Sice jsem nebyla vyloženě nehezké dítě, ale lidé se nade mnou nikdy nerozplývali. Můj otec pocházel z Mexika a já po něm zdědila tmavé vlasy, výrazné obočí a pusy, o které jsem se domnívala, že je dvakrát tak velká, než by měla být. Po matce jsem získala hubenou postavu a oči. Jenže zatímco ty její byly průzračné a měly zelenou barvu mořské vody, já vyfasovala temné olivové. Marně jsem toužila mít mamčinu slonovinově bílou pleť a světlé vlasy. Tatkovy geny holt vyhrály.

Nikterak mi neprospěla vrozená ostýchavost a brýle, které jsem musela nosit. Nikdy jsem nevyčnívala ze zástupu, schválně jsem se držela stranou. Úplně nejšťastnější jsem byla, když jsem si mohla o samotě číst. Takhle vlastnost spolu s výborným prospěchem mi zhatila šanci zabodovat mezi vrstevníky. Proto jsem logicky dospěla k závěru, že frajeři, jako je Hardy, si mě nikdy ani nevšimnou.

„Pojď,“ nařídil mi a odváděl mě k okrově zbarvenému mobilheimu, k němuž zezadu vedly betonové schůdky.

Nedůvěřivě jsem Hardyho následovala. Co by tomu řekla máma, kdyby věděla, že někam jdu s cizím člověkem. „Ten je váš?“ zeptala jsem se, když se mé nohy zabořily do trsů uschlé trávy.

Hardy se ohlédl přes rameno. „Bydlím tu s mámou, dvěma bratry a sestrou.“

„Na jeden přívěs je vás hodně,“ poznamenala jsem.

„Ano, je. Musím se odtud brzy odstěhovat. Není tu pro mě místo. Máma říká, že strašně rychle rostu a ona se bojí, abych jednou nevyvalil stěny přívěsu.“

Představa, že by tenhle vytáhlý chlapec ještě vyrostl, byla skoro děsivá. „Jak moc ještě hodláš vyrůst?“ vyzvíдалa jsem.

Uchechtl se a přikročil ke kohoutku napojenému na zaprášenou zahradní hadici. Několikrát jím otočil a vydal se hledat, kde hadice končí. „Nevím. Už teď jsem nejvyšší z rodiny. Posad' se na spodní schod a natáhni nohy.“

Poslechla jsem a podívala se na svá odřená kolena. Kůži jsem měla pokrytou dětskými tmavými chloupky. Několikrát jsem si nohy zkusmo oholila, ale nečinila jsem tak pravidelně. Neubráníla jsem se srovnání s hladkýma opálenýma nohama blondaté dívky a cítila, jak ve mně sílí stud.

Hardy ke mně přistoupil s hadicí v ruce a přidřepł přede mnou. „Pravděpodobně to bude trochu štípat, Liberty,“ varoval mě.

„Nevadí, já...“ Zarazila jsem se a údivem vytřeštila oči. „Jak víš, jak se jmenuju?“

Zacukalo mu v koutcích. „Máš to napsané vzadu na opasku.“

Pásky se jménem byly toho roku v módě. Uprosila jsem mámu, aby mi jeden objednala. Vybrala jsem si ten z růžové kůže s červenými písmeny.

Ostře jsem se nadechla. Hardy mi teplou vodou smýval z kolenu krev a zrnka šterku. Bolelo to víc, než jsem čekala, zejména když palcem přešel po opuchlém místě, do něhož se zadřelo několik drobných kamínků.

Škubla jsem sebou a on mě začal chlácholit. Aby mě uklidnil, dal se se mnou do řeči. „Kolik ti je? Dvanáct?“

„Čtrnáct a tři čtvrtě.“

V očích mu zajiskřilo. „Na čtrnáct a tři čtvrtě jsi dost malá.“

„Nejsem,“ odsekla jsem dotčeně. „Chodím do druháku na střední. Kolik je tobě?“

„Sedmnáct a dvě pětiny.“

Tak trochu se mi vysmíval. Nejprve jsem ztuhla, ale když jsem mu pohlédla do očí, uvědomila jsem si, že mě jenom škádlí. Nikdy mě žádný člověk tolik neokouzlił. Cítila jsem k němu náklonnost a zároveň zvědavost spojenou se spoustou nevyslovených otázek.

Tohle se stává jenom párkrát za život. Potkáte cizího člověka a vzápětí víte, že se o něm potřebujete všechno dozvědět.

„Kolik máš sourozenců?“ otázal se.

„Žádného. Žiju jen s mámou a jejím přítelem.“

„Zítra ti představím svou sestru Hannah, jestli budu mít příležitost. Seznámí tě s ostatními dětmi a upozorní tě na ty, od kterých by ses měla držet dál.“ Hardy setřel vodu z mých kolen, nyní růžových a čistých.

„Co ta holka, se kterou ses bavil? Měla bych se od ní držet dál?“

Objevil se záblesk úsměvu. „Jo Tamryn. Tak od té se skutečně drž dál. Děvčata nemá moc v lásce.“ Šel zavřít vodu a pak se vrátil a zůstal nade mnou stát. Vlasy mu padaly do čela. Nejradši bych mu je uhladila zpátky. Toužila jsem se ho dotknout. Nebyla za tím smyslnost, jen obyčejný úžas.

„Půjdeš teď domů?“ Hardy mi podal ruku, aby mi pomohl vstát. Vytáhl mě na nohy, a než mě pustil, přesvědčil se, že pevně stojím.

„Zatím ne. Musím něco vyřídit. Mám předat šek panu Sadlekov.“ Sáhla jsem do zadní kapsy, abych se přesvědčila, že ho stále mám.

Sotva jsem vyslovila jméno vedoucího, Hardymu naskočily vrásky mezi obočím. „Doprovodím tě.“

„Nemusíš,“ namítla jsem kvapně, ačkoliv jsem se v duchu teteřila blahem.

„Ale ano, musím. Máma by tě neměla posílat do kanceláře samotnou.“

„Nechápu.“

„Pochopíš, až se s ním setkáš.“ Hardy mě uchopil za ramena a důrazně prohlásil: „Jestli budeš muset z nějakého důvodu někdy navštívit pana Sadleka, nejprve přijdeš za mnou.“

Sevření jeho prstů bylo vzrušující. „Nerada bych tě dostala do potíží,“ pravila jsem bez dechu.

„Bez obav.“ Dlouze na mě pohlédl a poodstoupil o krok.

„Jsi moc hodný,“ hlesla jsem.

„K čertu.“ Zavrtěl hlavou a zazubil se. „Nejsem hodný. Ale někdo tě musí hlídat, abys nepadla do zubů pitbulů slečny Marvy nebo do spárů pana Sadleka.“

Zamířili jsme na hlavní silnici a Hardy se mnou srovnal krok. Jakmile se přizpůsobil mým krátkým nohám, pocítila jsem naprosté uspokojení. Napadlo mě, že bych s ním mohla pochodovat věčně.

Málokdy jsem si tolik užívala daný okamžik jako tenkrát. Pro jednou jsem se necítila žalostně osamělá.

Vlastní hlas mi znenadání zněl malátně, jako bychom leželi v husté trávě ve stínu stromu. „Proč si myslíš, že nejsi hodný?“

Tiše se uchechtl. „Protože jsem nenapravitelný hříšník.“

„Já taky.“ Nebyla to samozřejmě pravda, ale pokud je tenhle kluk nenapravitelný hříšník, tak jsem jím chtěla být taky.

„Ne, ty hříšník nejsi,“ oponoval nesmlouvavě.

„Jak to můžeš říct, když mě neznáš?“

„Kouknu se a vidím.“

Po očku jsem ho pozorovala. Málem jsem propadla pokušení zeptat se, co dalšího vyčetl z mého vzhledu, ale obávala jsem se, že to vím. Na hlavě jsem měla halabala učesaný culík, na sobě velmi cudné pytlovité šortky, obličejí vévodily velké brýle a huňaté obočí. Rozhodně jsem nebyla divou, o které kluci sní. Rozhodla jsem se změnit téma. „Je pan Sadlek zlý? Proto s ním nemůžu být sama?“

„Před pěti lety zdědil tenhle kemp po svých rodičích a od té doby obtěžuje každou ženskou, která mu zkříží cestu. Jednou nebo dvakrát to zkoušel i na moji mámu. Řekl jsem mu, že jestli znovu uslyším o jeho nepřístojném chování, vezmu si ho do parády a nezbude z něho víc než mastnej flek.“

O jeho slovech jsem ani na minutu nepochybovala. Navzdory svému mládí by urostlý Hardy dokázal soupeři vážně ublížit.

Dokráčeli jsme k domku z červených cihel, který stál uprostřed vyprahlé krajiny. U příjezdové cesty trčela velká bílá tabule, na níž bylo černými písmeny napsáno: RANČ LUPINA, KEMP PRO OBYTNÉ PŘÍVĚSY. Ke každému rohu cedule byl připevněn svazek vybledlých květů modré lupiny, vyrobený z umělé hmoty. Hned za tabulí stála řada růžových plameňáků z plastu, kteří byli proškpi-kovaní dírami po kulkách.

Později jsem se dozvěděla, že někteří sousedé, pana Sadleka nevyjímaje, mají ve zvyku cvičit se ve střelbě na okolních polích. Střílejí na terče v podobě plameňáků, jež při zásahu padnou k zemi a zase se samy zvednou. Když jsou jako ementál, strategicky je rozmístí před vchodem do kempu, aby názorně demonstrovali, jak skvělí střelci zde bydlí.

Na dveřích do kanceláře visela cedule OTEVŘENO. Povzbuzena Hardyho blízkostí, směle jsem k nim vykročila, opatrně zaklepala a vstoupila.

Do cesty se mi postavila uklízečka latinskoamerického původu, pilně se ohánějící mopem. Z kazeťáku postaveného v rohu se linula svižná muzika. Dívka zvedla hlavu a vychrlila na mě rychlou španělštinou: „*Cuidado, el piso es mojado.*“

Znala jsem pouze několik španělských slov. Protože jsem netušila, oč jde, omluvně jsem zavrtěla hlavou, avšak Hardy pohotově odpověděl: „*Gracias, tendremos cuidados.*“ Položil mi ruku na záda. „Opatrně. Podlaha je mokrá.“

„Ty umíš španělsky?“ užasla jsem.

Nechápavě povytáhl tmavé obočí. „Ty ne?“

Zahanbeně jsem zavrtěla hlavou. Vždycky jsem se styděla za to, že navzdory tátovu mexickému původu nehovořím jeho jazykem.

Ve dveřích oddělené pracovny se zjevila vysoká postava. Louis Sadlek na první pohled vypadal jako sympatický člověk, ale bylo na něm vidět, že si dopřává. Proužkovaná košile volně splývala, aby zakryla zřetelnou pneumatiku v oblasti břicha. Ačkoliv kalhoty měl ušité z laciného polyesteru, kovbojské boty si nechal vyrobit z hadí kůže obarvené na modro. Pravidelné rysy obličeje poněkud kazil tuk ukládající se na krku a v růžovoučkých tvářích.

Sadlek na mě lhostejně pohlédl a zkřivil rty v parodii úsměvu. Nejprve oslovil Hardyho. „Kdo je ta malá přičmoudlice?“

Koutkem oka jsem zahlédla, jak se uklízečka zarazila. Případalo mi, že tohle slovo slýchala dost často, aby plně porozuměla jeho hanlivému významu.

Všimla jsem si Hardyho zatnutých zubů a sevřených pěstí, proto jsem kvapně vyhrkla: „Pane Sadleku, já...“

„Neříkejte jí tak,“ zavrčel Hardy tónem, z něhož se mi zježily vlasy na krku.

Ti dva si zírali přímo do očí a čišelo z nich zjevné nepřátelství. Muž, který překročil pomyslný vrchol sil, a kluk, jenž má to nejlepší teprve před sebou. Nicméně jsem nepochybovala o tom, jak by to dopadlo, kdyby se dostali do křížku.

„Jsem Liberty Jonesová,“ prohlásila jsem ve snaze zmírnit vzniklé napětí. „Já a moje matka jsme se přistěhovaly do nového

přívěsu. „Vytáhla jsem ze zadní kapsy obálku a podala mu ji. „Mám vám předat tohle.“

Sadlek obálku převzal a zastrčil ji do kapsy u košile. Zpražil mě zkoumavým pohledem od hlavy až k patě. „Diana Jonesová je *tvoje* máma?“

„Ano, pane.“

„Jak přijde ženská jako ona k přičmoudlému dítěti, jako jsi ty? Tvůj táta musel být Mexikánec.“

„Ano, pane.“

Opopvržlivě si odfrkl a zavrtěl hlavou. Znovu se ušklíbl. „Vyřídí mámě, ať příště přinese šek sama. Potřebuju s ní něco probrat.“

„Dobrá.“ Nemohla jsem se dočkat, až budu odtamtud pryč. Zatahala jsem Hardyho za paži. Ten věnoval Sadlekovi poslední výhrůžný pohled a následoval mě ke dveřím.

„Neměla by ses paktovat s bílou špínou, jako jsou Catesovi, holčičko,“ volal za námi Sadlek. „Jsou s nimi jenom potíže. A Hardy je z nich nejhorší.“

Strávila jsem v Sadlekově společnosti stěží minutu, a přesto se mě zmocnil pocit, že jsem uvízla po krk v blátě. Šokovaně jsem se otočila k Hardymu.

„To je magor,“ hlesla jsem.

„Sama vidíš.“

„Má ženu a děti?“

Hardy zavrtěl hlavou. „Pokud já vím, tak je dvakrát rozvedený. Některé dámy z města ho považují za skvělou partii. Člověk by to do něho na první pohled neřekl, ale má dost peněz.“

„Z provozování kempu?“

„A k tomu jeden dva vedlejší kšefty.“

„Jaké?“

Nevesele se zasmál. „To ani nechtěj vědět.“

Zpátky jsme kráčeli v přátelském tichu. Snášel se večer a kemp ožíval. Přijížděla auta, skrze tenké stěny obydlí se ozývaly hlasy a zvuky zapnuté televize, ve vzduchu se vznášela vůně připravovaného jídla. Bledé slunce zapadalo za obzor a obloha se halila do purpurového, oranžového a šarlatového hávu.

„Tady to je?“ zeptal se Hardy a zůstal stát před naším bílým přívěsem s úhlednou hliníkovou mříží.

Přikývla jsem dřív, než jsem v okně kuchyňky spatřila profil své matky. „Ano, je,“ přisvědčila jsem s úlevou. „Děkuji ti.“

Civěla jsem na něho přes brýle s hnědými obroučkami. Hardy natáhl ruku a uhladil mi za ucho pramen vlasů, který se mi uvolnil z culíku. Špička jeho prstu byla příjemně drsná jako jazyk kočky. „Víš, koho mi připomínáš?“ otázal se, zatímco mě upřeně sledoval. „Kulíška.“

„Nic takového neexistuje,“ bránila jsem se.

„Existuje. Jsou to sovy. Většinou žijí na jihu v údolí Rio Grande a dál za ním. Občas se některý z kulíšků zatoulá až sem. Jednoho jsem viděl.“ Palcem a ukazováčkem naznačil vzdálenost zhruba deseti centimetrů. „Jsou asi takhle velcí. Roztomilí mrňaví ptáci.“

„Já nejsem mrňavá,“ namítla jsem.

Hardy se usmál. Dopadl na mě jeho stín a slunce mě přestalo oslňovat. V břiše jsem pocítila podivné zašimrání. Zatoužila jsem přistoupit hlouběji do spásného stínu a dotknout se Hardyho těla. Přála jsem si, aby mě objal. „Sadlek měl pravdu,“ přiznal.

„V čem?“

„Jsou se mnou jenom potíže.“

Věděla jsem to. Poznalo se to podle rozbušeného srdce, slabosti v kolenou a sevřeného žaludku. „Zbožňuji trable,“ hlesla jsem a odpovědí mi byl jeho upřímný smích.

Vzdaloval se ode mě dlouhými kroky. Vzpomínala jsem na jeho silné paže, jimiž mě zvedl ze země. Sledovala jsem ho, dokud mi nezmizel z dohledu. V hrdle se mi usadil zvláštní pocit, jako bych právě spolkla lžici teplého medu.

Po slunci zůstal na horizontu jen dlouhý pruh jasného světla, jako by se nebe proměnilo v obrovské dveře a Bůh se rozhodl jimi naposledy nakouknout. Dobrou noc, Welcome, pomyslela jsem si a odešla do přívěsu.

Kapitola 2

Můj nový domov příjemně voněl po umělé hmotě a čerstvě položeném koberci. Přívěs měl dvě ložnice a vzadu k němu patřil malý vybetonovaný dvorek. Směla jsem si do pokoje vybrat tapetu. Zvítězila bílá se svazky růžových pupat, jež ovíjela modrá stuha. Nikdy dřív jsme v přívěsu nebydly. Než jsme se přestěhovaly do Welcome, měly jsme v Houstonu pronajatý dům.

Mámin přítel Cvak byl novým přírůstkem do rodiny stejně jako přívěs. Přezdívku dostal podle svého zvyku neustále přepínat televizní kanály. Zpočátku mi jeho počínání moc nevadilo, ale po nějaké době mě začalo dohánět k šílenství. Kdykoliv se Cvak vyskytl poblíž, nikdo se nedíval na jednu stanici déle než pět minut.

Nikdy jsem nepochopila, proč si ho máma k nám nastěhovala. Nebyl o nic lepší než ti předchozí. Připomínal mi přátelského přerostlého psa, sympatického a líného. Rozhodně jsme nepotřebovaly budižkničemu s náznakem pivního pupku, čupřinou kudrnatých vlasů a pohotovým úsměvem. Máma ho musela od prvního dne finančně podporovat. Pracovala jako recepční ve zdejší malé firmě. Zato Cvak byl věčně bez práce. Ačkoliv proti nástupu do zaměstnání v zásadě nic nenamítal, kategoricky odmítal nějaké uplatnění hledat. Tady na jihu se tomu říkalo *typický buranský paradox*.

Navzdory tomu jsem měla Cvaka ráda, protože uměl mámu rozesmát. Trylky jejího zvonivého smíchu mi připadaly tak vzácné, že jsem si přála, aby se daly zavřít do sklenice a navěky uschovat.

Jakmile jsem vstoupila do přívěsu, spatřila jsem Cvaka nataženého na pohovce s pivem v ruce. Máma uklízela plechovky do skříňky v kuchyni.

„Ahoj, Liberty,“ zašveholil žoviálně.

„Ahoj, Cvaku.“ Šla jsem do kuchyňského kouta pomoci mámě. Stropní světlo nádherně osvětlovalo její hladké blond vlasy. Moje krásná a jemná matka působila záhadným a křehkým dojmem. Její kouzlo umocňovaly tajuplné zelené oči a zranitelná ústa. O její umíněnosti svědčila jen špičatá, ostře vykrojená brada, připomínající před starověké válečné lodi.

„Odevzdala jsi panu Sadlekovovi šek, Liberty?“

„Ano.“ Brala jsem sáčky s moukou, cukrem a rozemletou kuřicí a skládala je do spíže. „Je to vážně magor, mami. Nazval mě přičmoudlicí.“

Dotčeně se na mě podívala a oči jí vzplály. Na obličejí jí naskákaly červené skvrny. „Ten mizera,“ ucedila. „Nemůžu uvěřit... Cvaku, slyšels, co právě teď řekla Liberty?“

„Ne.“

„Nazval moji dceru přičmoudlicí.“

„Kdo?“

„Louis Sadlek. Majitel kempu. Cvaku, zvedni laskavě zadek a běž si s ním promluvit. Okamžitě! Pověz mu, ať ho nikdy ani nezapadne tenhle výrok zopakovat.“

„Ale, zlato, vždyť nic tak strašného neřek“, bránil se Cvak. „Tohle slovo používají všichni a nic zlého tím nemyslí.“

„Neopovažuj se ho ospravedlňovat!“ Máma mě objala, jako by mě chtěla chránit před celým světem. Síla její reakce mě překvapila. Koneckonců jsem tuhle nadávku neslyšela poprvé a určitě ne naposled. Nechala jsem mámu, aby mě k sobě chvíli tiskla, a pak jsem se vykroutila z jejího sevření.

„Nic se mi nestalo, mami.“

„Každý, kdo před tebou použije tohle slovo, jasně dává najevo, jaká je nevzdělaná lůza,“ zlobila se. Byla víc naštvaná než já.

Sotva jsem začala brát rozum, silně jsem si uvědomovala, že jsem úplně jiná než ona. Kdykoliv jsme spolu někam šly, provázely nás zvědavé pohledy. Máma svou nadpozemskou krásou připomínala anděla, já byla Hispánka každým coulem. Nezbyvalo mi než se s tím vyrovnat. Co na tom, že mám bílou mámu? Vypadala jsem jako čistokrevná Mexičanka, tak jakýpak rozdíl. Mimo jiné to znamenalo, že mě tu a tam někdo nazve přičmoudlicí nebo „mokrým zadkem“, což je hanlivý výraz pro ilegální přistěhovalce, kteří do

USA připlouvají přes řeku, přestože jsem rodilá Američanka a v Rio Grande jsem nikdy nesmočila ani prst u nohy.

„Cvaku,“ trvala matka na svém, „půjdeš si s ním promluvit?“

„Ani nemusí,“ ozvala jsem se, litujíc, že jsem vůbec něco řekla. Nedovedla jsem si představit, že by se Cvak zvedl kvůli prkotině, za kterou moji urážku očividně považoval.

„Miláčku,“ protestoval, „nechápu, proč bychom si měli majitele hned první den zneprátelit kvůli takové...“

„Jde o to, že bys měl být natolik chlap, aby ses dovedl zastat mé dcery.“ Máma na něho vyzývavě zírala. „Tak to udělám já.“

Z gauče se ozvalo útrpné zasténání, avšak nenásledoval je žádný pohyb, vyjma poskakování palce na dálkovém ovládači.

Vehementně jsem protestovala: „Nechod tam, mami. Cvak má pravdu. O nic nešlo.“ Věděla jsem, že by se matka měla od Sadleka držet co nejdál.

„Za chvíli jsem zpátky,“ nenechala se odradit. Rozhlédla se, kam odložila kabelku.

„Mami, *prosím*.“ Úporně jsem pátrala po důvodu, kterým bych ji zadržela. „Je čas na večeři. Mám hlad *jako vlk*. Mohli bychom se najíst? Co kdybychom vyzkoušeli tu jídelnu ve městě?“ Každý dospělý, kterého jsem znala, chodil do restaurací rád.

Máma se na mě podívala a zjihla. „Ty přece hospodskou stravu nesnášíš.“

„Dospívám,“ prohlásila jsem přesvědčivě. „A začalo mě bavit jíst z těch podnosů, kde má každé jídlo svoji přihrádku.“ Když jsem viděla, že se začíná usmívat, dodala jsem: „Třeba budeme mít štěstí a zrovna bude noc seniorů. Tím pádem dostaneš jídlo za poloviční cenu.“

„Ty spratku!“ zvolala škádlivě máma a rozchechtala se. „Po všem tom stěhování se doopravdy cítím jako stará bába.“ Dorážovala do obýváku, vypnula televizi a postavila se před její blednoucí obrazovku. „Vstávej, Cvaku.“

„Zmeškám box,“ bručel, ale posadil se. Kudrnaté vlasy měl z jedné strany spláclé, jak si hověl na polštáři.

„Stejně by ses na to nedíval. Okamžitě se zvedni, nebo... ti na celý měsíc schovám dálkové ovládání.“

Cvak si ztěžka povzdechl a vstal.

Následujícího dne jsem se seznámila s Hardyho sestrou Hannah, která byla sice o rok mladší, zato skoro o hlavu vyšší než já. V obličeji nic moc, zato mě uchvátila štíhlou postavou s dlouhými údy. Všichni Catesovi byli fyzicky zdatní, soutěživí a samý žert a smích, čili můj úplný opak. Jako jediná dívka v rodině byla Hannah odmala vedena k tomu necouvnut před žádnou překážkou a přijmout každou výzvu bez ohledu na to, jak nemožná se zdá. Obdivovala jsem její lehkomyšlnost, třebaže jsem ji nesdílela. Je to prokletí, poučila mě Hannah, hledat dobrodružství na místech, kde žádné není.

Hannah zbožňovala svého staršího bratra a mluvila o něm stejně ráda, jako já její řeči poslouchala. Podle Hannah Hardy loni maturoval a chodí s o něco starší dívkou jménem Amanda Tatumová. Holky za ním pálí už od jeho dvanácti let. Staví a opravuje místním rančerům ploty z ostnatého drátu a podařilo se mu složit zálohu na matčin nový pick-up. Než si zpřetrhal vazy v koleni, hrál aktivně fotbal na postu obránce a běhal sprinty. Umí napodobit zpěv téměř každého ptáka, který žije v Texasu, od sýkorky po divokého krocana. A na Hannah a dva mladší bratry je moc hodný.

Napadlo mě, že Hannah je nejšťastnější dívka pod sluncem, když má takového sourozence. Ačkoliv byli chudí, záviděla jsem jí. Být jedináčkem se mi nikdy nelíbilo. Kdykoliv jsem byla pozvaná k nějaké kamarádce na večeři, připadala jsem si jako na úplně jiné planetě. Jako houba jsem nasávala vše, co ostatní dělají a co říkají. Zejména jsem zbožňovala ty rodiny, jejichž členové mají hodně společného. Já a máma jsme vedly značně usedlý život, a přestože mě ujišťovala, že i dvě osoby jsou rodina, ta naše mi připadala jaksi nekompletní.

Odjakživa jsem hladověla po početné rodině. Všichni mí známí věděli, kdo jsou jejich prarodiče, prastrýcové, bratřenci a sestřenice z druhého i ze třetího kolena, a každý rok nebo dva se setkávali se vzdálenými příbuznými. Já ty svoje nikdy nepoznala. Táta byl jedináček stejně jako já a jeho rodiče zemřeli. Jeho příbuzní žili všude možně po celých Státech. Jeho rodina, Jimenezovi, pocházela z okrsku Liberty. Tak jsem přišla ke svému jménu. Narodila jsem se ve městě Liberty kousek od Houstonu. Jimenezovi se v tomto kraji

usadili někdy v osmnáctém století, když se Mexiko otevřelo kolonistům. Později si změnili jméno na Jonesovi, prodali půdu, která jim patřila, a odstěhovali se.

Co se týče rodiny mé matky, kdykoliv jsem se na ni zeptala, máma zmlkla a zatvrdila se. Anebo se na mě obořila, abych si šla hrát ven. Jednou jsem ji přistihla, jak po mém vyptávání sedí na posteli s nahrbenými rameny a pláče. Od té doby jsem se tomuto tématu vyhýbala. Ale znala jsem její dívčí příjmení. Truittová. Zajímalo by mě, zda Truittovi vůbec vědí, že existuju.

Ale úplně nejvíc mě trápila otázka, co máma provedla tak hrozného, že ji příbuzní zavrhli.

Navzdory mým obavám Hannah trvala na tom, že mě seznámí se slečnou Marvou a jejími pitbuly, kteří mě vydělali k smrti.

„Lepší je se s nimi spřátelit,“ mínila Hannah. „Jednoho dne zase utečou, a když tě budou znát, nic ti neudělají.“

„Chceš tím říct, že cizího člověka jednoduše sežerou?“

Domnívala jsem se, že za daných okolností je moje zbabělost omluvitelná, ale Hannah otráveně zakoulela očima. „Nebuď srab, Liberty.“

„Víš, co se stane lidem, které pokouše pes?“ zeptala jsem se dotěně. „Utrpí ztrátu krve, poškození nervů, dostanou tetanus, vzteklinu, infekci, hrozí jim amputace...“

„To je síla,“ připustila obdivně Hannah.

Kráčely jsme po hlavní silnici kempu, kopaly do kamínků a zvedaly teniskami mračna prachu. Slunce páliło do našich nezakrytých hlav a pěšinky ve vlasech počínaly rudnout. Když jsme se přiblížily k přívěsu Catesových, spatřila jsem Hardyho, jak myje svůj starý modrý nákladák. Nahá záda a ramena zářily na slunci jako nově vyražená penny. Měl na sobě džínové šortky, vietnamky a letecké brýle proti slunci. Usmál se, bílé zuby mu zazářily v opáleném obličejí a mě příjemně zašimralo v břiše.

„Ahoj, vy dvě.“ Přiložil palec na hadici, aby zvýšil tlak vody, a smýval z karoserie ostrůvky pěny. „Kam máte namířeno?“

Hannah odpověděla za obě. „Chtěla bych, aby se Liberty skamarádila s pitbuly slečny Marvy, ale ona se bojí.“

„Nebojím,“ oponovala jsem, což nebyla tak docela pravda, ale nechtěla jsem, aby mě Hardy považoval za zbabělce.

„Právě jsi mi vyjmenovala, co všechno se ti může stát, když tě pokouše pes,“ připomněla důrazně Hannah.

„Což neznamená, že z nich mám strach,“ bránila jsem se. „Svědčí to o tom, že jsem dobře informovaná.“

Hardy se varovně podíval na sestru. „Hannah, nemůžeš lidi tlačit do něčeho, na co nejsou připravení. Nech Liberty, ať si vybere svůj vlastní čas.“

„Chci to,“ trvala jsem na svém. Dovolila jsem hrdosti, aby zastínila zdravý rozum.

Hardy zastavil vodu a natáhl si bílé tričko. „Půjdu s vámi. Slečna Marva po mně chce, abych odvezl do galerie její obrazy.“

„Ona je umělkyně?“ užasla jsem.

„Ano,“ přisvědčila Hannah. „Slečna Marva maluje modrou lupinu. A moc pěkně. Že jo, Hardy?“

„Jo,“ přitakal a zatahal sestru za jeden z copánků.

Sledovala jsem ho a znovu pocítila onu matoucí touhu jako prve. Zatoužila jsem přistoupit k němu blíž a opájet se mužnou vůní, jež stoupá z opraené bavlny.

Když na mě Hardy promluvil, tón jeho hlasu se změnil. „Co tvoje kolena, Liberty? Pořád tě bolí?“

Mlčky jsem zavrtěla hlavou. Pod tíhou jeho zájmu jsem se zachvěla jako přetržená kytarová struna.

Natáhl ke mně ruku a zaváhal. Potom mi něžně sňal z očí brýle s hnědými obroučkami. Skla byla jako obvykle pokrytá šmouhami a otisky prstů.

„Jak přes ně můžeš vidět?“ nechápal.

Pokrčila jsem rameny a usmála se na rozmazaný obličej, který plul nad mým.

Hardy brýle vyleštil cípem trička, kriticky si prohlédl výsledek a pak mi je vrátil. „Pojďte, vy dvě. Doprovodím vás k slečně Marvě. Zajímá mě, co řekne na Liberty.“

„Je hodná?“ Kráčela jsem po Hardyho pravici a Hannah po levici.

„Pokud si tě oblíbí, tak ano.“

„Je stará?“ Vzpomněla jsem si na babiznu, se kterou jsme sou sedili v Houstonu. Honila mě s holí pokaždé, když jsem si dovolila vstoupit na její vzorně opečovávanou předzahrádku. Neměla jsem

staré lidi v lásce. Zнала jsem jich jenom pár a ti byli buď mrzutí, nebo věčně pospávali, popřípadě se vyžívali v podrobném popisu svých neduhů.

Otázka Hardyho rozesmála. „Nejsem si jist. Padesát devět je jí od doby, kdy jsem se narodil.“

Obytný přívěs slečny Marvy bych poznala i bez nápovědy. Prozradilo jej výhrůžné štěkání dvou čtyřnohých bestii uvězněných na zadním dvorku. Jako by věděly, že se blížím. Okamžitě se mi udělalo mdlo. Orosila jsem se potem a po zádech mi přebíhal mráz. Srdce mi vyděšeně tlouklo a já jeho ozvy cítila i v roztresených kolenou.

Zůstala jsem stát a Hardy se tázavě usmál. „Liberty, nechápu, čím ty psy tak dráždíš.“

„Cítí ze mě strach,“ přiznala jsem. Nespouštěla jsem zrak z rohu oploceného výběhu, na nějž doráželi rozlícení pitbulové.

„Tvrdilas, že se psů nebojíš,“ vyčetla mi Hannah.

„Běžných plemen ne. Ale ke krvežíznivým a vzteklým pitbulům mám výhrady.“

Hardy se rozchechtal. Jemně mě chytil za zátylek a povzbudivě jej stiskl teplými prsty. „Pojď se seznámit se slečnou Marvou. Bude se ti líbit.“ Sundal si z očí brýle proti slunci a zahleděl se na mě usměvavýma modrýma očima. „Slibuju.“

Přívěs byl silně cítit po cigaretách, květinové voňavce a něčem, co se peklo v troubě. Připadalo mi, že na každém čtverečním centimetru se nachází nějaké umělecké dílo anebo výsledek lidové tvořivosti. Byly tu ručně malované ptačí budky, dečky z umělé příze, vánoční ozdoby, háčkové ubrusy a nezarámovaná plátna s motivy modré lupiny ve všech velikostech.

Uprostřed všeho toho chaosu seděla kyprá žena s nalakovanými vlasy vyčesanými do monstrózního drdolu, jenž připomínal včelí úl. Pyšnil se takovým odstínem červené, který nemá v přírodě obdoby. Připadalo mi, že se kůže ve vráscitém obličejí neustále přesouvá, aby se přizpůsobila rychle se střídajícím výrazům té paní. Oči měla pronikavé jako ostříž. Ačkoliv mohla být hodně stará, senilní rozhodně nebyla.

„Hardy Cates,“ zaskřehotala hlasem zhrublým od nikotinu. „Očekávala jsem tě už předevcírem.“

„Ano, madam,“ kál se ponížene.

„No tak, chlapče, jak zní tvoje omluva?“

„Nevěděl jsem, kam dřív skočit.“

„Když už se opozdíš, Hardy, sluší se, abys vyrukoval s nějakou barvitou výmluvou.“ Obrátila pozornost ke mně a Hannah. „Koho jsi to s sebou přivedla?“

„Tohle je Liberty Jonesová, slečno Marvo. Zrovna se s maminkou přistěhovaly do nového přívěsu na obchvatu.“

„Jenom ty a tvoje máma?“ Slečna Marva našpulila pusku, jako by ochutnala příliš kyselou čalamádu.

„Ne, madam. Bydlí s námi i matčin přítel.“ Povzbuzena jejím zájmem, vyprávěla jsem jí o Cvakovi a jeho závislosti na přepínání televizních kanálů. Vysvětlila jsem, že maminka je vdova a zvedá telefony v místní malé firmě, a já se přišla skamarádit s jejími pitbulky, protože nedávno utekli a vyděsili mě.

„Ti darebáci,“ zvolala slečna Marva bez špetky zlosti. „Čím dál víc mi přidělávají starosti. Ale potřebuju je, aby mi dělali společnost.“

„Co je špatného na kočkách?“ zeptala jsem se.

Slečna Marva energicky zavrtěla hlavou. „Koček jsem se vzdala už dávno. Kočka přilne k místu, pes k lidem.“

Nato nás pozvala do kuchyně, kde nám naservírovala na talíře moučník, který se na jazyku jenom rozplýval. Mezi jednotlivými sousty mi Hardy sdělil, že slečna Marva je nejlepší kuchařka ve Welcome. Podle Hardyho její dorty a koláče pravidelně vyhrávaly první místo v soutěži konané při příležitosti místního trhu, dokud ji organizátoři na kolenou neuprosili, aby se další účasti vzdala a umožnila tím zvítězit někomu jinému.

Červený moučník slečny Marvy byl nejlepší zákusek, jaký jsem kdy ochutnala. Přidala do něho podmásli, kakao a tolik potravinářského barviva, že upečené těsto zářilo jako červená na semaforu. Seshora jej pokrývala pořádně tlustá vrstva šlehačky.

Cpali jsme se jako nezavření. Dezertními vidličkami jsme málem poškrábali žlutou polevu keramických talířků, jak jsme svědomitě lovili každý šarlatový drobeček. Moje chuťové pohárky se dosud tetelily blahem, když mi slečna Marva ukázala krabici s psími suchary na konci umakartového pracovního pultu. „Vezmi si dva a podej je psům přes plot. Jakmile jim dáš něco k snědku, ihned na tebe změní názor.“

Bolestně jsem polkla a moučník se v mém žaludku proměnil v cihlu. Hardy si všiml, jak se tvářím, a zamumlal: „Nemusíš.“

Na konfrontaci s pitbuly jsem se nikterak netěšila, ale kvůli několika minutám navíc v Hardyho společnosti bych čelila i stádu splašeného dlouhorohého skotu. Hrábla jsem do plechovky a sevřela v dlani dvě psí pochoutky v podobě kostí. Přilepily se k mé potem zvlhlé pokožce. Hannah zůstala uvnitř a pomáhala slečně Marvě naskládat její výtvary do krabice od likéru.

Sotva jsme s Hardym zamířili k ohradě, ozval se zlověstný štěkot. Hafani měli uši přitisknuté ke klenutým lebkám, zuřivě cenili zuby a vrčeli. Pes byl černobílý, fena béžová. Proč nezůstanou ležet ve stínu? podivila jsem se v duchu. Copak jim stojím za to, aby mě strašili?

„Vydrží ten plot?“ Přistoupila jsem k Hardymu tak blízko, že jsem o něho málem zakopla. Psi byli plní energie. Sápali se na pleť, jako by je chtěli přeskočit.

„Stoprocentně,“ prohlásil suverénně Hardy. „Sám jsem ho stavěl.“

Ostražitě jsem pohlédla na podrážděné pitbuly. „Jak se jmenují? Psycho a Zabiják?“

Zavrtěl hlavou. „Piškot a Pusinka.“

Otevřela jsem úžasem pusy. „Kecáš.“

Zakřenil se. „Obávám se, že ne.“

Jestli se slečna Marva domnívala, že jim sladkými jmény zachrání reputaci, tak se zmýlila. Hafani na mě doráželi, jako bych se proměnila ve věnec klobás.

Hardy jim věcně přikázal, aby byli zticha a chovali se jako dobře vychovaní pejskové. Jako by tomu mohli rozumět! Dále jim poručil, aby si sedli. Slavil jen částečný úspěch. Zatímco Piškot neochotně přilepil zadek k zemi, Pusinka dál řádila jako šílená. Oba psi se zadýchávali, z tlamy jim visely růžové jazyky a upírali na nás oči podobné černým knoflíkům.

„A teď,“ nabádal mě Hardy, „podej tomu černému sušenku. Na otevřené dlani. Nedívej se mu přímo do očí a vyvaruj se rychlých pohybů.“

Přendala jsem si suchar do druhé ruky.

„Ty jsi levačka?“ zeptal se zvědavě.

„Ne. Ale když mi ukousnou tuhle ruku, zůstane mi ta šikovnější a já budu mít čím psát.“

Uchechl se. „Nic ti neukousnou. Do toho.“

Upřela jsem zrak na obojek proti blechám, jež měl Piškot na krku, a natáhla ruku k zamřížované brance, která nás oddělovala. Pes zpozoroval pochoutku a pln očekávání ztuhl. Bohužel zůstávalo otázkou, zda se víc těší na suchar, nebo na moje maso. Na poslední chvíli jsem ztratila nervy a ruku stáhla.

Piškot tence zavyl, zatímco Pusinka se spokojila s krátkým zaštěkáním. Provinile jsem se podívala na Hardyho. Očekávala jsem, že se mi začne posmívat. Beze slova mě objal kolem ramen a opatrně uchopil za ruku. Podepřel mou rozehvělou dlaň svojí a společně jsme nabídli pochoutku čekajícímu psovi. Zblajzl ji jako malinu a zavrtěl ocasem. Celou mě oslintal, a tak jsem si otřela ruku o šortky. Hardy mě nepustil. Druhý suchar jsme společně nabídli Pusince.

„Hodná holka,“ chválil ji tiše Hardy. Krátce mě stiskl a hned nato pustil. Cítila jsem jeho dotek dlouho poté, co ode mě odstoupil. Místo, kde jsme se dotýkali boky, silně hřálo. Moje srdce se rozbušilo v úplně jiném rytmu a každé nadechnutí sladce bolelo.

„Pořád se jich bojím,“ přiznala jsem. Nespouštěla jsem dvě psí bestie z očí. Vrátily se k přívěsu a plácly sebou do stínu.

Hardy se na mě podíval. Opřel se o plot. Zíral na mě jako uhra nutý. „Strach není vždycky na závadu,“ pravil něžně. „Díky němu se posouváš kupředu, pomáhá ti dotáhnout věci do konce.“

Ticho, které se mezi námi rozhostilo, bylo úplně jiné, než jsem znala. Přátelské. Plné porozumění a očekávání. „Čeho se bojíš ty?“ odvážila jsem se zeptat.

V očích se mu objevil záblesk překvapení, jako by mu tuhle otázku dosud nikdo nepoložil. Na okamžik jsem se domnívala, že mi neodpoví. Zvolna vydechl, odvrátil se a přeběhl očima po kempu. „Děsí mě, že musím zůstat tady,“ přiznal. „Patřím sem a budu sem patřit, dokud nenajdu svoje místo na slunci.“

„Kam bys chtěl patřit?“ zašeptala jsem.

Jeho výraz se obdivuhodně rychle změnil. V očích se zračilo pobavení. „Kamkoliv, kde o mě nebudou stát.“

Kapitola 3

Převážnou část léta jsem strávila ve společnosti Hannah a ochotně se podvolovala jejím plánům, z nich většinou nezbylo nic než sladké nicnedělání. Jezdily jsme na kole do města, potloukaly se krajinou a zkoumaly rokliny, pole a vchody do jeskyní, anebo seděly v jejím pokoji a poslouchaly Nirvanu. Hardyho jsem ke svému zklamání zahlédla jenom zřídka, neboť většinu času trávil v práci. Anebo rozpoutával pozdvižení, jak kysele poznamenávala slečna Judie, jeho matka.

Netušila jsem, jak může vypadat takové pozdvižení v ospalém hnízdě, jako je Welcome, proto jsem z Hannah mámila co nejvíc informací. Zdálo se, že v okolí panuje všeobecný názor, že Hardy Cates se narodil proto, aby dělal potíže, a dříve či později na to doplatí. Až dosud se dopouštěl jen drobných prohřešků, které by se daly označit za pouhé lumpárny. Avšak svědčily o tom, že za jeho zdánlivě vyrovnaným a veselým zevnějškem roste napětí. Hannah mi bez dechu líčila, že jejího bratra spatřili ve společnosti o hodně starší dívky. Dokonce se povídalo, že se ve městě zapletl se ženou středního věku.

„Byl někdy zamilovaný?“ Téhle otázce jsem nedokázala odolat. Hannah odpověděla, že ne. Láska je prý to poslední, co její nezvedený bratr potřebuje. Udělala by mu čáru přes rozpočet. Chystá se odjet z města, jakmile jeho sourozenci povyroستou natolik, aby mohli matce pomáhat.

Bylo těžké pochopit, jak mohla slečna Judie přivést na svět tak nezvedené potomstvo. Sama vyznávala kázeň a pořádek, a jakoukoliv formu radosti považovala za podezřelou. V hranatém obličejí se pokora snoubila s naježenou zpupností. Judie byla vysoká a působila křehce. Při pohledu na její útlá zápěstí člověka napadlo, že by se

dala lehce zlomit jako větvičky. Dále byla živým důkazem toho, že byste nikdy neměli důvěřovat hubené kuchaře. Její představa přípravy večere spočívala v otevření konzerv a nakrájení toho, co našla v přihrádce na zeleninu. Neodradila ji povadlá mrkev či celerové stonky vyschlé na kámen.

Poté, co jsem ochutnala zbylé boloňské špagety smíchané se sterilizovanými zelenými fazolkami, vtipně naservírované na starých rozpečených sucharech, a jako dezert dostala topinku politou polevou z pytlíku, naučila jsem se zdechnout pokaždé, když zarachotily rendlíky. Nejpodivnější na tom bylo, že moji kamarádi se ani v nejmenším nepozastavili nad tím, jak přišerné jídlo si dopřávají. Každý podezřele zbarvený kousek makaronu, prapodivná hmota v kopečku huspeniny, kus loje či chrupavky zmizel z jejich talíře do pěti minut poté, co jim byl naservírován.

Každou sobotu Catesovi obědvali ve městě. Ovšem nezašli do místní mexické restaurace ani do samoobslužné jídelny, nýbrž do Earlovy masny, kde příčinlivý řezník naházel do kovové vany vše, co ten den neprodal – párky, ocásky, žebra, vnitřnosti i prasečí uši. „Je tu všechno, co kvičí,“ říkal s úsměvem Earl, obrovský chlap s rukama jako lopaty a lesklou pletí barvy čerstvé šunky.

Jakmile všechny zbytky skončily ve vaně, řezník je zalil vodou a vařil. Za pětadvacet centů jste si mohli vylovit, nač jste zrovna dostali chuť. Earl vám vybraný kousek naservíroval na potravinářském papíru spolu s krajícem výtečného chleba paní Bairdové. Najíst jste se mohli u stolku v rohu. Nic nepřišlo nazmar. Co lidé nesnědli, to Earl zahustil kukuřičnou moukou a prodával jako krmení pro psy.

Catesovi byli chudí, ale za bílou pakáž by je nikdo neoznačil. Slečna Judie, důstojná a bohabojná žena, pozvedla svoji rodinu na vyšší úroveň v rámci hesla: Chudoba cti netratí. Možná se to zdá malicherné, neboť mezi oběma skupinami neexistoval téměř žádný rozdíl, ale chudí běloši směli tam, kam „bílé pakáži“ zůstávaly dveře zavřené.

Slečna Judie pracovala jako úřednice u jediného účetního znalce ve Welcome a její výdělek sotva stačil k udržení střechy nad hlavou. Hardy ji finančně podporoval, co mu síly stačily. Když jsem se Hannah zeptala, kde má tatínka, odpověděla, že ve vězení, avšak nikdy se jí nepodařilo zjistit, za co sedí.